

தல்தகிர் சுதங்கம்

கனிஞர்
அப்பதுல் காதர் எப்பை

தஸ்தகீர் சதுகம்

(31)

ஆசிரியர் :

கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை

Published by :

SRI LANKA ISLAMIC CENTRE,

10, Kajapokuna Mawata;

MALIGAWATTA,

COLOMBO-10.

Sri Lanka.

ஏதற் பதிப்பு : டிசெம்பர் 1990

(16)

பாலகி கோ வாய்ம் நூல்

அச்சிட்டேர் :

மாவூரின் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை-600 001.

மாண்புமிகு எச். எச். முஹம்மது அவர்தனின்

ஆசியுரை

சிழக்கிலங்கையின் பீரபல கனிஞர் மர்த்தும் அப்துல் காதர் வெப்பை அவர்கள் படைத்த தல்தகீர் சதகம்' எனும் நூலை இலங்கை இஸ்லாமிய நிலையம், தமிழ் நாட்டில் கீழக்கரையில் 1990 டிஸம்பர் 29, 30, 31ஆம் திகதிகளில் நடைபெறும் ஐந்தாவது உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டினையொட்டி வெளியிடுவது பற்றி மகிழ்ச்சியடை விரேன்.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு முன்வீம்களின் பங்களிப்பாக இம்மாநாடு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையிலே ஆற்றிவரும் அரும்பணி போற்றத்தக்கதாகும்.

ஐந்தாவது உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு வெற்றிகரமாக நடந்தேற எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

15-11-90
10, ரஜபொக்குன மாவத்த,
மானிகாவத்தை
கொழும்பு-10
இலங்கை.

எம் எச். முஹம்மது
சபாநாயகர்,
இலங்கைப் பாராளுமன்றம்.
தலைவர்,
இலங்கை இஸ்லாமிய நிலையம்.

கல்லூரின் னைக் கவியனாி எம். ஸி. எம். ஸுபைர்
அவர்கள் வழங்கும்

அறிமுகவுரை

மீன் பாடும் தேன் நாடு எனச் சான்னேர் புகழும் மட்டக் களப்பு—காத்தான்குடியிற் பிறத்தவர் கவிஞர் அப்துல் காதிர் வெப்பை. இவர் பயிற்றப்பட்ட முஸ்லிம் ஆசிரியர்களுள் ஐந்தாமவர். நல்ல ஆசிரியராகவும், சிறந்த அதிபராகவும் விளங்கியவர். தமிழ்ப் புலமையோடு ஆங்கில அறிவும் மிக்க வர். சிறந்த வாசகர்; சிந்தனையாளர்; மனிதாபிமானி; மேற்கு, கிழக்குத் தத்துவங்களை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தவர், மகாகவி இக்பாலின் அன்புமிகும் அபிமானி.

பாகிஸ்தான் போராட்டத்தை ஆதரித்து இவர் எழுதிய கவிதைகள் தமிழகத்து ‘தாருல் இல்லாம்’ சஞ்சிகையில் ‘அதான்’ என்ற புனைப் பெயரில் வெளிவந்தன.

கவிஞரது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த கவலை மிகும் சம்பவம் ஒன்றினால் 1943-1960 ஆம் ஆண்டுவரை அவரது கவிதை ஷற்றுத் தடைப்பட்டு நின்றது!

அல்லாஹு அருளால், 1960 ஆம் வருடம் கவிஞருடன் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் களது ஆற்றலை அறிந்த நான், மக்கள் சமூகதலன் கருதி, பீண்டும் கவிதைத் துறையில் ஈடுபட வேண்டுமென உற்சாகம் ஊட்டினேன். நான் வெளியிட்ட ‘மணிக்குரல்’ சஞ்சிகையில் அவரது கவிதைகளை வெளியிட்டேன். மணிக்குரல் பதிப்பகத் தின் மூலம் அவர்களது ஆக்கங்களை நாலுருவிலும் வெளியிட்டேன். அதன் காரணமாகக் கருத்துக் கருவுலங்களாக விளங்கும் இக்பால் இதயம், ரூபாய்யாத் (சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நூல்) ஸெஸம்பு நாச்சீயார் மாண்மியம், இறகுல் சதகம், ஜானித் நாமா (தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு) போன்ற பல நூல்களும், தனிப்பாடல்களும் தமிழுலகுக்குக் கிடைத்தன.

கவிஞரது ஆக்கங்களுள் ஒன்றுன இந்த ‘தஸ்தகீர் சதகம்’ எனும் நூலும், மனித சமூகத்திற்கு நிறை வாழ்வு காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. தீனுக்குப் புத்துயிர் ஊட்டிய மேதை முஹிமித்தீன் அப்துல் காதிர் ஜிலானி அவர்களை விளித்துப் பாடப்பட்டுள்ள இந்த நூலை அகத்துணர்ந்து படிப் போர் அகம் தெளிந்து சிறப்பர். கவிஞரது கவியாற்றல் அதற்கு வழிகாட்டுகிறது.

கவிஞரது ஆற்றலை மதித்து அன்புப் பினைப்பை ஏற்படுத் திக்கொண்ட அறிஞர் பலர். அவர்களுள், கவிஞரது பரம இரசிகராகப் பினைந்தவர், தமிழறிஞர், அல்லூஷ் எஸ். எம். கமால்தீன் அவர்கள். தாம் இலங்கை நுண்கலைக்கழகத் தலைவரராய் இருந்தபோது கவிஞரது ‘ஸௌனம்பு நாச்சியார் மான்மியம்’ எனும் நூலை வில்லுப்பாட்டாக அமைத்துப் பிரபல யப்படுத்தினார். மேலும் கவிஞரது ஆக்கங்களை வெளியிட்டுக் காப்பதில் அவர்கள் எடுக்கும் முயற்சி என்றும் நன்றிக்குரிய தாகும். தஸ்தகீர் சதகம் எனும் இந்நால் வெளியிட்டிலும் அவர்களது பங்களிப்பு மகத்தானது.

இலங்கை இஸ்லாமிய நிலையம் இந்த நூலை அச்சிட்டு, ஐந்தாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் வெளியிட எடுத்த முடிவு மறைந்த கவிஞருக்கு மனமுவந் தளிக்கும் கௌரவமும் பணியுள்ளத்தினருக்கு ஊக்கமும் உற்சாக மும் தரும் முன்மாதிரியான பணியுமாகும்!

வாழ்க பணியுள்கள் !

கல்லூரின்ன
பூரீலங்கா

இவ்வண்ணம்
எம். எலி. எம். ஸ்ரீபார்

பதிப்புரை

இலங்கை இஸ்லாமிய நிலையம் சமூக நலம் நாடும் பணி களைப் புரிவதில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டு வருகிறது.

இந்த வகையில் இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவும் இந்திலையம் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது.

எமது நிலையத்தின் ஏழாவது வெளியீடாகச் சமூக விழிப் புணர்வுக்கு பலவேறு வகைகளிற் சிந்தனையைத் தூண்டி வழி தடாத்தும், நமது களிஞர் மர்மமும் அப்துல் காதர் வெப்பை யவர்களின் ஆக்கமான ‘தஸ்தகீர் சதகம்’ எனும் கவிதை நூலை அளிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

கீழ்க்கரையில் நடைபெறும் ஐத்தாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் வெளியிடுவதற்காக இந்த நூலை அச்சேற்றும் வாய்ப்பைத் தந்த கவிஞரது பெருமகன் ஜனுப் ஜி. ஆப்தீன் அவர்களுக்கும், கல்லூரின்னைக் கவமணி எம். ஸி. எம். ஸாபைர் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிவிரித்தாகும்.

அதேவேளை, இந்நாலுக்கு ஆசியுரை மங்கிய இலங்கைப் பாராளுமன்ற சபாநாயகரும், இஸ்லாமிய நிலையத் தலைவரு மான் மாண்புமிகு எம். எச். முகம்மது அவர்களுக்கும் இஸ்லா மிய நிலையப் பணிப்பாளர் ஒய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதி யரசர் எம். எம். அப்துல் காதர் அவர்களுக்கும் எமது நன்றி யைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்நாலைச் சிறந்த முனையில் அச்சிட்டுத்தந்த சென்னை திரீயெம் பிரின்டர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

15-11-90

25/5 ரூட்டரி பிளேஸ்
கொழும்பு-8.

இலங்கை

எஸ். எம். கமால்தீன்

தஸ்தகீர் சதகம்

காப்பு

ஞானத்தி னுற்றே நானிலத்துக் குறைவிடமே
மோனத் தவத்தோர்க்கு மூலமே— வானவரும்
மெச்சும் தவஞான தஸ்தகீர் மேல்சதகம்
பட்சமுடன் பாட அருள்.

1

கற்றறியான் கையிற்பெரு செல்வமேறிற்
காசினியைச் சுவர்க்கமெனப் போற்றிநிற்பான்,
சற்சனரை மதியாத தலைவீக்கத்தாற்
சார்ந்தவரை ஏமாற்றி வாழுநிற்பான்,
விற்பனர்க்கு மகிபதியாம் தஸ்தகீரே!
வியனுலகம் கூறுமொரு செய்திகேளீர்
அற்பருக்குப் பவிசுவந்தாற் காலம்மாறி
அர்த்தராத் திரிகவிகை தாங்குவர்கே.

2

பாசாங்கு செய்வதொரு கலையாய்மாறப்
பணம் கொடுத்துப் பார்ப்பவர்கள் மிஞ்சிவிட்டார்
கூசாது பிறர்மஜையை நோக்கலின்று
கூட்டுறவுப் பண்பெனவே நினைந்துவிட்டார்,
ஆசாரங் கூறுமெங்கள் தஸ்தகீரே!
அவனிகண்ட புதுமையிது சொல்வேன் கேளீர்
பூசாரி சந்தையிலே வேதமோதிப்
புண்ணியத்தை விலைகூறும் நியதிதானே.

எமாற்றிப் பொருள்பறிக்கும் பட்டணத்தில்
 எல்லாமே நாகரிகம் பட்டனிந்த
 சீமாட்டி கண்ணுடிப் பெட்டியுள்ளே
 சிலையாக நின்றிடுவாள் காட்சியாகப்
 பூமானைப் பணியவைத்த தஸ்தகீரே!
 புதுமையிது விளம்பரத்தின் தன்மைகேளீர்
 சாமானை விற்றபணம் நன்மை தீமை
 சாற்றிடுமோ கலப்படத்தின் சாயல்தானே.

அரசியலைப் பேசுகின்ற சபையின் முன்னே
 ஆண்டவனைப் புகழ்பவரும் வேதமோதி
 முரசறைந்து பாமரரைப் பிரித்துப்பூசல்
 மூட்டுகின்ற பாரகரும் கண்டோம்பாரில்
 வரிசைபெறு ஞானியெங்கள் தஸ்தகீரே!
 வழுத்துகின்ற நியதியிது சொல்வேன்கேளீர்
 பரசுகின்ற கையில்ஜெப மாலைகட்கம்
 பதுக்குமொரு கண்ணக்கோல் நியாயந்தானே.

ஆறுகடல் மலைகளெல்லாம் சின்னமாகி
 ஆண்டவனி னிருப்பிடத்தை யடையமக்கள்
 கூறுப்பட உலகமெலாம் கொள்கைவேறு
 கொண்டுதமை மாய்த்திடுவார் சாடியன்று
 மாறுகொண்ட திருடனையும் இரங்கவைத்த
 மகிபதியாம் மறைகூறுந் தஸ்தகீரே!
 சேறுகண்டு புரண்டதனை நீக்கமேலும்
 சேற்றில்லிமும் ஏருமைதரு முவழைதானே.

முந்தையர்கள் எல்லாமே கண்டு விட்டார்
 மூவுலகப் புதுமையெலாம் அளந்து விட்டார்
 விந்தையென்று மேனுட்டார் சொல்வதெல்லாம்
 வியப்பதற்கு நாமில்லை என்று சொல்வார்
 சிந்தையினைப் பினிக்கவல்ல தஸ்தகீரே!
 செய்தி யொன்று கூறிடுவேன் கேள்வி மக்கள்
 குந்ததிட மின்றி யெங்கும் நீரே காண்பார்
 குடிப்பதற்கு நீரின்றித் தவிப்பார் தானே.

7

வீட்டுக்கு வீடுசங்கம் கண்டு வேத
 விழிப்புணர்ச்சி வேண்டு மென்று முழுக்கஞ் செய்வார்
 பாட்டுக்குள் தொழுவேண்டு மென்று ராகம்
 பாடுவதால் தாளமுடன் பக்தி காண்பார்,
 காட்டுக்குள் இறையுண்மை கண்ட எங்கள்
 காரணத்தின் குருவான தஸ்தகீரே!
 ஏட்டுக்குள் கண்ட சுரைக் காயை வெட்டி
 என்றுமொரு கறிசமைக்க இயலாதானே

8

“கபுறை”எல்லாம் வர்த்தகஞ்செய் தலங்களாகக்
 காசாலே ‘‘கருமத்’’தை யளந்து பார்ப்பார்
 சபைகூடி நயந்ட்டம் பார்த்த பின்னர்
 சச்சரவைக் கோடுவரை இமுத்துச் செல்வார்.
 உபதேசம் கண்ட எங்கள் தஸ்தகீரே!
 உண்மையிது முதலில்லா வர்த்தகம் போல்
 கபுறைல்லாம் மாறிவிட மஸ்ஜிதெல்லாம்
 கவனிப்பா ரற்றனவே காலந்தானே.

அறிவு வளர் கின்றதென்ற உண்மைதன்னை

அடித்தடித்துச் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்.

பிறவியொரு துன்பமென்ற மயக்கால் தம்மைப்

பிறரடிமை யாக்கவிதி விளையாட்டென்பார்
துறவியென நின்ற எங்கள் தஸ்தகீரே!

தொல்லுலகில் இம்மக்கள் நிலைமை கேள்ரீ!

கறைபடிந்த நெஞ்சமுடன் தெளிவேயான
கண்ணிருந்தும் குருட்ரென வாழ்வாரன்றே!

பணத்துக்கு நாவில்லை நன்மை தீமை

பகர்ந்திடுமோ என்ற ஒரு கேள்வியேது

தனத்தையொரு நொடியினிலே கொள்ள நிற்பார்

தாட்சண்யம் பிறர்சொத்திற் காட்டுவாரோ
குணத்துக் கோர் குன்றுன தஸ்தகீரே!

குவலயத்திற் கண்ட ஒரு புதுமை கேள்ரீ

பணத்துக்கு நாய் விற்குல் அப்பணந்தான்

பந்தியிலே குரைத்திதனைக் காட்டாதன்றே.

பாபத்தைத் தீர்ப்பதற்குச் சருக்கமான

பானத்யொன்றை இம்மனிதர் கண்டாரப்பா

ஆபத்துக் குதவு நேர்ச்சை யுண்டியல்தான்

அக்கருவி! அதை நிரப்பப் பாவும்போகும்.

கோபத்தை யடக்கி வென்ற தஸ்தகீரே!

குறுக்குவழி இஃதிருக்க வீணேயாரும்

பாபத்தை எண்ணிமனம் வருந்துவாரோ

பணந்தானே பாதாளம் பாயுந்தானே.

பிழைப்புக்கு வழியென்று கண்டுவிட்டால்
 பின்பாவம் முன்பாவம் பேச்சே வேண்டாம்,
 உழைப்புக்குட் பொய்க்குது வியபிசாரம்
 உண்டாமோ, பணம்வந்தாற் போதுமென்பார்,
 இழைக்கின்ற தீமைக்கோர் எல்லையில்லை
 எல்லாமே துறந்த எங்கள் தஸ்தகீரே!
 அழைப்பில்லா உண்டிக்குப் போவதற்கென்
 ஆசாரம் வேண்டுமென்ற நிதிதானே.

விண்ணையுமே கணப்பொழுதிற் கடக்கவல்ல
 விந்தையினைக் கண்டுவிட்ட இக்காலத்தில்
 மண்ணையொரு கோபுரமாய்க் கட்டியுள்ளே
 மாண்டவரைப் புகழ்ந்து பயன் யாது கண்டோம்,
 அண்ணல் வழி வாழ்வளித்த தஸ்தகீரே!
 அறியாதார் கூற்றெல்லாம் கங்குற் போது
 கண்ணிழந்த குருடருக்குக் குருடர் பாதை
 காட்டுகின்ற நியதியையே மானுந்தானே.

முதறிவைக் கூறுகின்ற நூல்களொன்றும்
 முற்றுக உணராமற் பெருமைகொண்டு
 கோதுகளும் குப்பைகளும் கிளறியுண்ணும்
 கோழியெனக் கொக்கரிக்கும் மனிதர் கண்டோம்,
 வாதாடி நின்ற குரு தஸ்தகீரே!
 வழுத்துகின்ற உண்மையிது சொல்வேன் கேள்வி
 தோதாக நெல்லிருக்க உமியைக் குற்றித்
 தோல்வி கண்டு மனம்புழுங்கும் நியதிதானே.

தலைகுளிந்து வாழ்வதிலே பெருமை கொள்வார்
 பிறர் சோற்றை யுண்பதிலே இன்பங் காண்பார்
 விலை கொடுத்து விறகுவிற்ற பணமும் பேசம்
 வீணர்களாய் வாழ்வதிலே இறையுங்கூசம்
 மலினதுவே நிலைகொண்ட தஸ்தகீரே!
 மண்ணிலிவர் காண்கின்ற இன்பமெல்லாம்
 இலையறுக்க வாழையினை வெட்டி வீழ்த்தி
 இரண்டு பணம் தேடுகின்ற பான்மைதானே.

உலகத்தில் இன்னுந்தான் அற்புதங்கள்
 ஒரு கோடி யுண்டென்றால் வேதாந்திகள்
 பலகற்ற பண்டிதர்கள் நகைப்பாரையா
 பாரினிலே கண்முடி வாழ்வதென்றால்!
 அலகற்ற புதுமைதரு தஸ்தகீரே!
 ஆண்டவனின் அற்புதத்தை அறியா மக்கள்
 சமூகற்ற கிழவியொரு கூடை நெல்லில்
 சண்டு விரல் கொண்டுமியை நீக்கல் போன்மே.

காரியம் முடியுமட்டும் துரையே என்பார்
 கருங்குரங் கென்றிடுவார் முடிந்த பின்னர்,
 பேரிலே புகழ்வாகங்க கூட்டம் போட்டுப்
 பேசிய பின் சொன்னவற்றை மறந்து போவார்,
 ஆவிவரோ? பெருமையற்ற தஸ்தகீரே!
 அவனியிலே சயநலத்தின் வினையாட்டெல்லாம்
 ஆறுதனைக் கடக்குமட்டும் அண்ணன் தம்பி
 அப்பாலே வடுகளென்ற கூற்றுத்தானே.

18

ஆண்டவனின் விருப்பத்தை மாற்றியாரும்
 அமைத்துவிட முடியாது சிற்றெறும்பை
 மீண்டுமொரு சலைமானின் வீரத்துக்கு
 மிகைக்க வைக்க அவனுலே ஆகும்ப்பா,
 மாண்டவரை மீட்க வைத்த தஸ்தகீரே!
 மதிகெட்டார் பொருமையிலே இன்பங் காண்பார்
 வேண்டுகின்ற அகதிக்குத் துணியே தெய்வம்
 வியப்பென்ன! இதில் வேறு பொருமையென்ன!

19

சாத்வீகம் பேசிடுவார் புலாலே யுண்ணூர்,
 சார்ந்தோரை மாய்த்திடுவார் குழ்ச்சி செய்வார்,
 ஆத்மீகம் பேசிடுவார் மனிதரெல்லாம்
 அகிலத்தி லோரினமென் ரூலநகைப்பார்,
 நீத்தாருக் கரசனைய தஸ்தகீரே!
 நிலவுலகில் இம்மக்கள் செய்வதெல்லாம்
 கூத்தாடி வேஷத்தைக் களைந்து விட்டால்
 குரங்காகக் காட்சி தரும் பான்மை தானே.

20

தர்மத்தைக் காக்க ஒரு தெய்வமுண்டு
 தாட்சன்யங் காட்டுவது மனிதர் பண்பாம்,
 வர்மத்தில் மற்றவரை வருத்த வேண்டாம்
 வாழுவதற் கியாருக்கும் உரிமையுண்டு.
 நிர்மலமாய் நின்ற எங்கள் தஸ்தகீரே!
 நினைப்பதுபோல் நிறைவேற மட்டாதெல்லாம்
 கர்மத்தில் கண்ணூர் பிறர் தம் வாழ்வில்
 கருத்துரன்ற மாட்டாரே சரதந்தானே.

21

ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் அன்பு மேவ
 நடையாலே மற்றவரைக் கவர்ந்து நிற்பார்.
 ஊனக்கண் வழிதவறச் செய்யும் பாரீர்
 உற்ற தெல்லாம் குற்றமெனக் காட்டி நிற்கும்
 மோனத்தின் ஜோதி எங்கள் தஸ்தகீரே!
 முடருக்குச் சொல்கின்ற புத்தியெல்லாம்
 ஏனத்தின் முன்முகத்தைப் போட்டு நாமே.
 ஏமாறும் நியதியையே காட்டுந்தானே.

22

கல்லையொரு சிலையாக்கிக் கடவுளென்பார்,
 காட்டுகின்ற பக்தியெல்லாம் குருட்டுப்பக்தி
 சொல்லொன்றும் விளங்காத நூலை வைத்துச்
 சோபனங்கள் கூறுவது மென்னபக்தி?
 எல்லையற்ற ஞானகுரு தஸ்தகீரே!
 இம்மக்கள் காட்டுகின்ற பக்தியெல்லாம்
 அல்லில்வழி போகுமொரு குருடன் கையில்
 அளித்துவிட்ட தீபமதை யொக்குந்தானே.

23

ஏழைக்கும் ரோசமுண்டு தண்ணீர்ப் பாம்பும்
 எதிர்த்தவரை எதிர்க்கத்தான் செய்யும் பாரீர்
 கோழைக்கும் தன்னுயிர்மேற் பற்றுண்டந்தக்
 குரங்குக்கும் தன்குட்டி பெண்குட்டி இதான்
 வாழ்வுக்கு வழி காட்டும் தஸ்தகீரே!
 வையகத்தில் வாழ்கின்ற மனிதரெல்லாம்
 தோளுக்குத் தோளாக நிற்பாராகில்
 தொல்லுலகிற் போரேது? பஞ்சமேது?

உழவனுக்குக் கஞ்சியில்லை யுழுத்து வேர்வை
 உதிர்ப்பவனுக் கணிவதற் குடையுமில்லை.
 மழை வெயிலைக் காலை போக வாழ்வில்
 மருள்பவருக் கெல்லாமே யுண்டு, வாழ்வில்
 பிழையென்ன விதிவசத்தால் ஆனதென்பார்
 பேச்சுக்கு நிகருண்டோ தஸ்தகீரே!
 வணிகின்ற முதுகின்மேற் பாரம் கூடும்.
 வஞ்சகர்க்குப் பொருளின்மேல் ஈரங்கூடும்,

தீமையென்று சொல்வதெலாம் அந்தக்காலம்
 தெரியாமற் சொல்லிவிட்ட புதுமையப்பா
 நாமதாற் றீமையிலை ஸாபம் காணின்
 நன்மையென்றே ஆகிவிடும் தொட்டதெல்லாம்
 சேமழுற வாழ்வளிக்கும் தஸ்தகீரே!
 சிறுபாவும் பெரும்பாவும் என்பதெல்லாம்
 ஊமருக்கே யன்றிபொருள் தேடுவாருக்
 குதவாத கூற்றென்பார் இந்நாள் மாந்தர்.

கோபுரத்தின் உச்சியிலே கூடு கட்டும்
 கொக்குக்குக் கோபுரத்தின் உள்ளே பண்ணும்
 பாபத்தைப் பற்றியெங்கே தெரியப் போகும்
 பாரினிலே பணம் கண்ணை முடுமப்பா
 ஆபத்துக் குதவுகின்ற தஸ்தகீரே!
 அவனியிலே ஏழைக்குக் குற்றங் கூறிச்
 சாபத்தைப் போட்டிவார் செல்வர் நோக்கிச்
 சலர்ம்கூறி வாழ்கவென்று வாழ்த்துவாரே.

தோரணத்தில் பக்திதனைத் தொங்க விட்டுத்
 தூரநின்றே வேடிக்கை பார்க்கும் மக்கள்
 ஆரணத்தை ஓதியதில் அமைதி காண
 ஆசைதான் கொள்ளுவரோ ஞான மென்னும்
 பூரணத்தின் குன்றுன தஸ்தக்ரே !
 பூவுலகில் வெளி வேஷம் இருதயத்தைச்
 சீரணித்து விட்டதுவே சொல்லப் போனால்
 சிலுசிலுப்பே பலகாரம் இல்லைத்தானே .

முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் உண்ண ஆசை
 முடனுக்குப் புகழ்மாலை குட ஆசை,
 மடயனுக்கு மன்னானுய் இருக்க ஆசை,
 மக்கனுக்குப் பட்டமொடு பதவி ஆசை
 கடவுளுக்குத் துதி பரடும் தஸ்தக்ரே !
 கனவுக்கு முடிவில்லை எருமை மீது
 தடவுகின்ற கோலுக்குச் செங்கோ வென்று
 சாற்றிவோ ராருமுண்டோ தரணி மீதே.

உண்மைதனைக் கண்டறியும் ஞானி முன்னே
 உள்ளுவா யன்ஞானம் சொன்னதே போல்
 திண்மையறு நெஞ்சத்தின் முன்னே எந்தத்
 தியக்கமும் தலைசாய்த்து நிற்கு மன்றே,
 வண்மையறு ஞானத்தின் தஸ்த கீரே !
 வழுத்துகின்ற நீதியிது சொல்லப் போனால்
 கண்ணகன்ற பணங்காட்டு நியென்னும்
 சலசலப்புக் கஞ்சிமாரம் கலங்கா தானே .

மற்றவரின் துன்பத்தை த் துடைக்க வென்று
மறைக்காறும் ஞானிகளும் சொல்லிச் சென்றார்.
அற்றவருக் கிரங்கிடுக என்ற காலம்
அன்றேரூபே போனதப்பா. இன்றே மக்கள்
உற்றவரைச் சுரண்டுகின்றார். உயர்ந்த ஞான
உத்தமரே கலி தீர்க்கும் தஸ்தகீரே !
தொற்றுகின்ற குருவிச்சை எக்கா வத்தும்
தொட்டமரம் விடுவதில்லை போலத் தானே.

உருவற்ற இறைதன்னை உணரா மக்கள்
ஊரூராய் அலைகின்றார் நேர்ச்சை கொண்டு
கருவுக்குள் இறையுண்மை கண்ட எங்கள்
காரணத்தின் குருவான தஸ்த கீரே !
குருவற்ற மக்களில் வேஷம் போடும்
கோமாளி கையினிலே சிக்கி யுள்ளம்
வெருவுற்றார் பந்தலிலே கட்டி வைத்த
வெருளியென மாறிவிட்டார் காலந் தானே.

பக்தர்களும் ஞானிகளும் சொல்லிப் போன
பாதையினைச் சுற்றேற்றும் அறிய மாட்டார்.
உத்தமராம் அவர்பிறந்த தினத்தை மட்டும்
உண்டாடிக் களித்திடுவார் ஜயோ பாவம் !
சித்தர்களுக் கரசான தஸ்த கீரே !
செய்தியிது குர்ஆஜை உறையில் போட்டுப்
பக்தியுடன் தூபத்திற் காட்டிப் பின்னர்
பக்குவமாய் வைத்துவிடும் பான்மை தானே.

இரக்கத்தைக் கைக்கொண்டால் லாப மில்லை
ஏழைக்கும் அதேவிலைதான் நீதி யென்பார்,

உரக்கத்தைப் போடுவது வளரத் தானே

ஒன்று பத்தாய் பெருகுவதும் சரதந்தானே
துறக்கத்தின் கபாட மெனும் தஸ்தகீரே !

தொல் ஓலகில் வியாபாரத் தந்திரங்கள்
சரக்கறிந்து சொல்லிடுமோ கோயிற் பூஜை
சாமிக்குப் பயப்படுமோ இல்லைத் தானே

அருங்கலைகள் வளருகின்ற மேற்கே ஜீவன்
அழிக்கின்ற கலைகளுந்தான் வளரக் கண்டோம்
நெருங்குகின்ற உலகத்தில் மக்கள் நெஞ்சம்
நெருங்காமற் பகைப்பகையாய் வளர்வ தென்னே.
பெருந் தவத்தின் குன்றுன தஸ்தகீரே !
பேசிடிலோ இம்மக்கள் ஞானமெல்லாம்
குரங்கினது கைப்பட்ட மாலை போன்று
குலைந்து குப்பை யாகுமொரு கோலந்தானே.

உரிமைக்கும் கடமைக்கும் தொடர்பு காணின்
உடமை யொன்றால் அவ்வுரிமை தோன்றிடாது
கருமத்திற் கடமையிலா உடமை யாளன்
கரிசனைதான் சமூகத்திற் கொள்ளு வாగே
பெருமைதரு ஞானத்தின் தஸ்தகீரே !
பேருலகில் உழையாமல் உணவ ருந்த
உரிமை யுண்டோ யாருக்கும் சமூகநீதி
உரைத்திடுமோ அவன் பக்கல் ஜயந்தானே.

ஒடுகின்ற பரியினிலே அதிர்ஷ்டம் காண்பார்
 உள்ளவரை சூதுமொரு கலைதான் காணிர்
 தேடுகின்ற பொருளைவிட அதிர்ஷ்டம் நல்கும்
 திரவியத்தாற் கணப் பொழுதிற் சீமானுக
 நாடுகின்றார் மறையோதும் தஸ்தகீரே !
 நானிலத்திற் பஞ்சமா பாத கங்கள்
 ஏடுகண்ட பொருளேதான் மக்கள் வாழ்வில்
 என்றுமே இடம்பெறுவ தில்லை யாமே,

மற்றவரின் உழைப்பினிலே வாழும் மாந்தர்
 மதிப்பாரோ ஆட்சிதமக் கெதிராய்ச் செல்லக்
 கற்றவரைச் சேவகராய் ஆக்கித் தங்கள்
 கருத்துக்கே தலைசாய்க்கச் செய்வா ரன்றே !
 உற்றவருக் கிரங்குகின்ற தஸ்த கீரே !
 உலகத்தில் மனிதனையே மனிதன் வாட்டும்
 பற்றறந்த போதிற்றான் தேவ ராஜ்யம்
 பாரினிலே சரதமெனக் காண வாமே

அட்சரத்தைக் கூட்டினிலே அடைத்துக் கட்டி
 அணிந்திடுவார் நினைத்ததுகை கூடு மென்பார்
 பச்சையிலை சரசாக்கு மென்று கூறிப்
 படுபொய்யால் பணந்திரட்ட முயற்சி செய்வார்,
 இச்சையினை வென்ற எங்கள் தஸ்தகீரே !
 இம்மக்கள் செய்கின்ற ஜால மெல்லாம்
 விச்சையினால் மாங்கனியை வீழச் செய்யும்
 விழில்வேலை யன்றியொரு பயனுண் டாமோ

செய்திகளைப் பரப்புகின்ற தாள்கள் செய்யும்
 சேவையினை யாராலே அளக்க லாகும்.
 பொய்களையும் மெய்களையும் கலந்து கூட்டிப்
 புதுவிதமாய் மக்களையே மாற்றுங் காணீார்.
 மெய்யருளும் ஞானி யெங்கள் தஸ்தகீரே !
 மேதினியில் சிலதாள்கள் செய்யும் கோலம்
 ஜயமில்லை கூலிக்கு மார டிக்கும்
 அழகிதுவே என்று சொலின் மிகையன்றுமே.

உலகத்திலேன் பிறந்தோம் என்று சாம்பி
 ஊழ்வினையைப் பயனுக்க் காட்டும் மாந்தர்
 பலகற்றும் கண்ட பயன் யாதுமில்லை
 பாரினிலே இவர் வாழ்க்கை ஏமாற்றந்தான்.
 அலகற்ற புதுமை தரு தஸ்தகீரே !
 அவனியிலே முயல்பவர்க்கே வாழ்வு முண்டாம்
 உரைவற்ற முயற்சியினால் ஊழுங் கோணும்
 ஊக்கமுட னுழைப்பவர்க்கே பீடுங் காணும்.

சீர் பெருகு சுதந்திரத்தில் வாழும் மக்கள்
 சீரழிந்து போனாலும் அடிமையாகார
 நேரிகந்த மக்களிடை வாழும் ஞானி
 நேர்மையினை விட்டென்றும் வாழுமாட்டான்
 பேர் சிறந்த தவஞானி தஸ்தகீரே !
 பேசாரே மேன்மக்கள் தீமைதானும்
 போர்மிகுந்த காட்டில்வளர் புலிபசித்தால்
 புல்லைத்தான் சாப்பிடுமோ இல்லைத்தானே.

பட்டாலே தங்கத்தைச் சுற்றிக்கட்டிப்

பதுக்கிவைத்து வாழ்கின்ற லோபிகையில்
துட்டொன்று மறந்தேனும் வீழ்வதுண்டோ

தொடர்பவருக் கேதேனும் உதவியுண்டோ
மட்டாரும் பகுதாது தஸ்தகீரே !

மானிலத்தில் இம்மக்கள் செய்கைகளின்
எட்டிமரம் பழுத்தென்ன ஈரமில்லா
ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன போலத்தானே.

இயற்கைதரும் அழகினிலே லிக்கமாட்டார்
இன்பத்தைக் காசாலே அளந்து பார்ப்பார்
மயக்கமுறு வாழ்விற்பே ராசைதூண்ட

மதிகெட்டுப் போவாரே இந்நாள் மாந்தர்
வியத்தகுநற் றவமுனியாம் தஸ்தகீரே !

வியப்பென்ன இவர்வாழ்வில் ஞானமெல்லாம்
நயத்தவிலை, காட்டுநில வெறித்ததேபோல்
நலமின்றிப் போய்விடுமே மயக்கந்தானே.

சமதர்மம் பேசிடுவார் சாதிதூக்கிச்

சன்னடையினை மூட்டிடுவார் இனத்தின்பேரால்
மமதைகொண்டு மற்றவரைச் சரண்டிவாழும்
மதிகெட்ட மக்களைநாம் கண்டோம்பாரில்
இமயவர்க்கு மகிபதியாம் தஸ்தகீரே !

இந்நாளில் இவர் செய்யும் கோலமெல்லாம்
அமைதியறு கடல்நிரைக் கலக்கிமீனை

ஆள்ஞாகின்ற பாள்ளமையை ஒக்குந்தானே.

அன்பாலே உலகத்தில் ஜக்கியத்தை
 ஆக்கிடலாம் என்றவர்கள் மாண்டுபோனார்
 வன்பாலே போர்மூலம் சாந்திகான
 வடிக்கின்றூர் போர்க்கருவி இந்நாள்மாந்தர்
 துன்புறுதல் கண்டிரங்கும் தஸ்தகீரே !
 தொல்லுலகில் இம்மக்கள் செய்கையெல்லாம்
 இன்பான கனியிருக்கக் காயருந்தி
 ஏமாறும் நியதியையே மானுந்தானே.

நாடானு மன்றத்தில் கூடிப் பேசி
 நலன்செய்யச் சென்றவர்கள் செயல் மறந்து
 ஓடாத இடமெல்லாம் ஓடிக் காலம்
 உதவாத வீணபேச்சில் கழிக்கின் ரூரே !
 பிடான குணக் குண்றும் தஸ்தகீரே !
 பேச்சுப் போல் நடவாத காரணத்தால்
 தேடுகின்றூர் ஊர்வாயை மூடுதற் கோர்
 திறமான உலைழுடி; கிடைத்தி டாதே !

மற்றவர்கள் முன்னேறும் போதிற் தம்முன்
 மடையர்செயல் என்றெண்ணிப் பின்னே நிற்பார்,
 பற்றுவிட்ட வானரம்போல் தனித்து நின்று
 பரிதலிப்பார் சலுகைதர வேண் டுமென்பார்,
 உற்றவருக் கபய மெனுந் தஸ்தகீரே !
 உலகத்தில் இத்தகைய மக்கள் செய்கை
 குற்றமென்ன காற்றுள்ள போது தாற்றிக்
 கொள்ளாத குறைதானே ஜயோ பாவம்.

புத்தகங்கள் இக்காலம் மாரிகாலப்
 புற்றீசல் போல் தோன்றிச் சந்தையெல்லாம்
 வர்த்தகரின் சரக்காக மாறிவாங்கி
 வாசிப்போர் தாம் நோக்கித் தாழ்ந்துசெல்லும்
 வித்தகராம் ஞானகுரு தஸ்தகீரே!
 விலையில்லா நூல் எழுதிச் சோர்ந்த பேர்கள்
 எத்தனையோ அவர் ஞானம் லாபமற்ற
 இழிசூக்காய் விட்டதுவே காலந்தானே.

வேதத்தை யோதியதை விற்றுவாழ
 விழைகின்ற பாரகர்கள் இக்காலத்தில்
 வாதத்தில் மக்களையே மோதவைத்து
 வழக்காடு கின்றனரே கோடுசென்று,
 நீத்தை யோதுமெங்கள் தஸ்தகீரே!
 நீணிலத்தில் இவர் செய்யும் சேவையெல்லாம்
 போதத்தை யல்லார் இரண்டுபட்டால்
 கூத்தாடி நயம்ளன்ற போக்குத்தானே.

காட்டிலே கிடந்த ஒரு விறகுக்கட்டை
 கண்கவரும் பொருளாக வினைஞன்செய்ய
 நாட்டிலே அதைக்கொண்டு பணந்திரட்டும்
 நாகரிக மக்களை நாம் கண்டோம்பாரில்.
 பாட்டிலே புகழோங்கும் தஸ்தகீரே!
 பாடுபட்டோன் பசித்திருக்கத் தரகரெல்லாம்
 வாட்டமின்றி வாழுவதேன் வளர்த்த ஆட்டை
 வந்து புவிகொண்டு செலும் பான்மைதானே.

காரியத்திற் கண்ணைர் பேசிப்பேசிக்
 காலத்தைக் கழிப்பாரோ போர்க்களத்தில்
 வீரத்தைக் காட்டுதிற்கும் இளவலங்கே
 வீணபேச்சில் அயர்வானே சாகரஞ்குழி
 பாரினிலே புகழோங்கும் தஸ்தகீரே!
 பசப்புகின்ற மக்கள் நிலை சொல்லப்போனால்
 கோரியதோ ஒன்றுமிலை வாசல் நின்று
 குரைக்கிறநாய் கடிக்காத கோலந்தானே

வளருகின்ற உலகத்தை நோக்கிப்பாரார்,
 வகைவகையாம் கலைகள்தரும் உண்மைதோரார்
 கிளருகின்ற நெஞ்சமமை மட்டந்தட்டிக்
 கீழ்நோக்கச் செய்தடிமை யாக்கிவைப்பார்.
 பழகுமருட் கலைஞானி தஸ்தகீரே!
 பாரினிலே இம்மக்கள் வாழ்க்கையெல்லாம்
 விழலேதான் கிணற்றில்வாழ் தவளைபோன்று
 வியனுலகம் புதுமையின்றிக் கானுந்தானே.

தோற்றுத்தைக் கண்டவுடன் பக்திபொங்கத்
 தொண்ணூறு கரணங்கள் போடும்மாந்தர்
 போற்றுத்தான் செய்வாரோ ஞானநாலைப்
 புகழ்ந்துதான் சொல்வாரோ அறிஞர்தம்மை
 சிற்றுத்தைவென்ற எங்கள் தஸ்தகீரே!
 விர்க்கினிலே உழல்கின்ற இந்த மக்கள்
 மாற்றுக்கு நிகான பொன்னேயென்று
 மருஞ்கின்றார் மின் னுகின்ற கல்லையெல்லாம்.

எம்மதமும் சம்மதமேன்ற கொள்கை
 எங்கேபோய் நிற்கவிடும் ஒன்றுமற்றுச்
 சும்மாதான் இவையெல்லாம் கடவுளில்லை
 சோற்றுக்கே வாழுகிறோம் என்று புற்றும்
 பெம்மானே! கவிதீர்க்கும் தஸ்தகீரே!
 பேச்சுக்குக் குறைவுண்டோ இந்தப்போக்கு
 நம்மாலே நாம்கெட்டுப் பிறகுங்கெட்டு
 நடுக்கடவில் தத்தளிக்கும் நிலைமைதானே,

வர்த்தகரின் கையினிலே நாட்டை விட்டு
 வரியெடுக்கும் பாண்மையிலே ஆட்சிசெல்லின்
 நித்தமுமே பட்டினிதான் நாட்டுமக்கள்
 நேசிகந்த வர்த்தகராற் பஞ்சமேதான்.
 முத்திபெறும் வழியோது தஸ்தகீரே!
 முதலீட்டும் மக்களிது கொள்கையெல்லாம்
 பத்தையொரு நூருக்க் செய்வதன்றிப்
 பாதியிலும் பாதியெனக் குறைப்பதன்றே.

விஞ்ஞானப் புதுமையினுல் ஆதமீகத்தை
 வென்றுவிட முனைகின்றூர் இந்நாள் மாந்தர்
 இஞ்ஞானம் கருவிகளின் உறுதியின்றி
 இருதயத்திற் தோன்றுவதாம் தீபம்போன்று.
 மெஞ்ஞானக் குருவான தஸ்தகீரே!
 மேதினியில் உதிரத்தை ஓட்டும் மாந்தர்
 அஞ்ஞானக் குருடர்களே பூஜைஞானம்
 அகிலமெலாம் இருட்டென்ற போக்குத்தானே,

கோலாடக் குரங்காடும் பான்மைபோலக்

கொள்கையற்ற குருவின்கை யாடும்மாந்தர்
பாலோடு பழங்கொண்டு பணமுமீந்து

பரலோக சுவர்க்கத்தை வேண்டிநிற்பார்,
வாலறி விண் எல்லைகண்ட தஸ்தகீரே!

வழிகெட்ட இம்மக்கள் ஓடிஆவின்
தோல்போர்த்த புவிவாயிற் பட்டுசெந்துசம்
துன்புறுவர் கபடத்தின் விளையாட்டாமே.

கூட்டுறவைப் பிரித்துவிடும் நயவஞ்சகர்

கூட்டத்துள் அகப்பட்ட “இமாம்”களெல்லாம்
நாட்டைவிட்டே ஓடினர், பின் சிறையும்சென்றார்;

நபிபெருமான் எச்சரிக்கை பொய்யாதன்ரே,
தாட்சண்யம் காட்டுமெங்கள் தஸ்தகீரே!

தாம்வாழச் சமுகத்தைப் பணயம்வைக்கும்
கூட்டத்தைக் குலங்கெடுக்குங் கோடாரிக்காம்
பென்றுசொல்ல என்றென்றும் பொய்யன்றுமே.

ஆசைக்கோ எல்லையிலை கடலினுழம்

அறிந்தாலும் இதையறிய முடியாதப்பா,
தூசிக்கு நிகரான இந்தவாழ்வைத்

துச்சமென மதித்தபெரு ஞானிகட்டு
மாசற்ற மறையோதும் தஸ்தகீரே!

மண்ணுசை பொன்னுசை பெண்ணினுசை
ஆசைகள்தாம் தீராமல் விடுமேயாகிற
போராக முடியுமென்ப துறுதிதானே,

சட்டத்தின் காவலரே சமயங்கண்டாற்
 சட்டத்தை மீறுகிறார் வஞ்சம்பேசும்
 துட்டுக்கு முன்பணியும் சேவகர்கள்
 துன்பதிலை கண்டுமொம் இரங்குவாரோ,
 கட்டத்தில் உதவிதரும் தஸ்தகீரே!
 கடமைக்கு முரண்செய்வார் செய்கையெல்லாம்
 நட்ட ஒரு வேலிபயிர் மேய்ந்ததேபோல்
 நாட்டுக்குத் தீமையன்றி வேறுண்டாமோ.

உழையாமல் உண்ணுகின்ற மக்கள்கையில்
 உமிர்காக்கும் ஆட்சியதி காரஞ்சென்றால்
 அழையாத விருந்தினரே அதிகமாவார்,
 அறுப்பவனுக் குணவருந்த உணவிராது,
 மழைபோன்ற அருட்கொடையாம் தஸ்தகீரே!
 மனிதனுக்கு மனிதனையே அடிமையாக்கும்
 தளையன்ன புல்லுருவி பெருகுமாயின்
 தரணியொரு நரகமெனச் சொல்லலாமே.

வேதத்தூதக் கையாலே தொட்டும்பாரார்
 வேதநெறிச் சங்கத்தின் தலைவராவர்
 ஓதுகின்ற சபைதன்னை விட்டொதுங்கி
 ஊர்வம் பளப்பவர்கள் பக்தராவார்
 பாதுசெயும் அருள்ளான தஸ்தகீரே!
 பாசாங்கு செய்வதொரு கலையாய்மாறுச்
 சாதுவெல்லாம் காட்டோடு சென்றும்மாயச்
 சாமியெல்லாம் பட்டணத்தை யடுத்தார்தானே.

வாயாலே போர்செய்து வெற்றிகண்டு
 வாயாலே திட்டங்கள் போட்டு நிற்பார்
 காயாத மரத்துக்கு நீரைப்பாய்ச்சிக்
 கனிபறிக்கக் காலமெல்லாம் காத்திருப்பார்
 தீயோடும் விளையாடு தஸ்தகீரே !
 தெருவலையும் ஆண்டிகளொன் ரூக்சேர் ந்து
 வாயாலே மடங்கட்டி அலைச்சவின்றி
 வாழ்வதற்கு வழிவகுத்த கதைபோல்தானே.

பணமில்லான் வாய்திறந்து பேசப்போனால்
 பரிகாசஞ் செய்திடுவார், போற்றுகின்ற
 குணமுள்ளான் சொல்வதையும் நம்பமாட்டார்
 குவலயத்திற் பணம்செய்யும் வேலையப்பா
 இனையற்ற தவஞானி தஸ்தகீரே !
 இல்லாதான் பொல்லாதான் ஆவதன்றிப்
 பிணமாக நின்றிடுவான் செல்வர்முன்னே
 பீடையெனத் தெரிவானே காலந்தானே.

கொள்கைக்காய் உயிர்விடுவார் அந்தக்காலம்
 கொள்கையையே விட்டிடுவார் இந்தக்காலம்
 கள்வர்களே காவலராய் நிற்கும் போது
 களவுமொரு கடமையெனக் கொள்ளலாமே,
 வள்ளையும் பணிய வைத்த தஸ்தகீரே !
 வையகத்திற் கலாசாரம் என்பதெல்லாம்
 பள்ளிக்கே உதவுமன்றிப் பணம்திரட்டும்
 புள்ளிக்குத் தினையளவும் உதவாதாமே.

ஊமையர்கள் கூட்டத்தில் வாழுகின்ற
 உள்ருவாயன்பெரிய ஞானியாவான்
 பாமரர்கள் மத்தியிலே கண்ணமுடிப்
 பகல்வேஷம் போடுவென் துறவியாவான்.
 நாமமொன்று புகழோங்கும் தஸ்தகீரே !
 நானிலத்திற் புதுமையிது சொல்வேன் கேளீர்
 தாமரைவாழ் அன்னமில் லாக்குளத்தில்
 தத்துகின்ற தவணோகுள்தாழ் அன்னமாமே.

இனத்தைஇனம் பழிவாங்கும் இந்தக்காலம்
 எவ்வண்ணம் மக்கள்சகோ தரர்களாவார் ?
 மனத்துக்கண் மாசற்ற போதுதானே
 மக்களொரு கூட்டுறவுப் பிராணியாவார்,
 தனத்துக்கோர் தனக்குன்றும் தஸ்தகீரே!
 தரணியிலே பாம்புக்குப் பகைதான்கீரி.
 எனக்கூறும் பான்மையிலே மக்கள்வாழ்ந்தால்
 இங்கன்றி வேறெங்கு நரகுண்டாமோ?

கற்றுரை மதியாத சமூகந்தன்னில்
 கசடர்களே தலைநிமிர்ந்து நிற்பாரப்பா
 மற்றவர்கள் கலைத்துறையி னுயரும்போது
 மதிப்பிழந்து புறக்கணிக்கப் பார்த்துநிற்பார்.
 உற்றுர்க்கு தயாநிதியே! தஸ்தகீரே!
 உண்டுடேத் தினம்பெருக்கல் போதுமாயின்
 செத்தாரே; இவர்வாழ்வில் நடைப்பினம்போல்
 சென்னிகவிழ்ந் தலைவாரே பிறந்தநாட்டில்!

சந்திரனைப் பார்த்துநாய் குலைத்துமென்ன
 சற்குருவைச் சாத்தனும் தொடரமாட்டான்,
 மந்திரத்தால் யாதுபயன் காவல்வேண்டின்
 மனந்திரும்ப வேண்டுமெப்பா இறைவன்பக்கல்
 அந்தரத்தில் உதவிதரும் தஸ்தகீரே !
 அச்சத்தால் அறியாமை மனதைக்கொல்லும்
 இந்தநிலை கண்டுவிட்டால் மருண்டகண்ணுக்
 கிருண்டதெலாம் பேயாகத் தெரியுந்தானே.

செல்வத்தைப் பெருக்குகின்ற மக்களென்றும்
 சேவையினை யொருபொருட்டாய் எண்ணமாட்டார்
 கல்வியினை அதேகண்ணால் நோக்கும்போது
 காலத்தின் விரயமெனக் கணக்கெடுப்பார்.
 நல்லவர்க்குத் துணிபுரியுந் தஸ்தகீரே!
 நாளெல்லாம் பொருளோடு பழகுவார்க்குக்
 கல்வியொரு பொருளாகும் காமாலைக்குக்
 கண்டதெலாம் மஞ்சளெனத் தெரியுமாமே.

முக்கறையன் கண்ணடி மீது கோபம்
 கொள்வது போல் புதுமையினைக் கண்டுசாடும்
 போக்கற்ற பழம்பெருமை வாதியெல்லாம்
 புதுக்கொள்கைக் கென்றுமே இடந்தரார்கான்,
 வாக்கினிலே தவரூத தஸ்தகீரே!
 வையகத்தில் அறிவுக்குத் தடையேயில்லை
 ஆக்கிவைத்த சிலைகளையே அடித்துடைக்க
 அதேகாரத்தை மாற்றியதும் அறிவு தானே.

துடிக்கின்றூர் நெஞ்சத்திற் புதுமை காணத்
 துள்ளுகின்றூர் சிந்தனையிற் புரட்சி தோன்ற
 வெடிக்கின்றூர் எரிமலைபோல் அறிவை விற்கும்
 வேதாந்த வாதிகளின் வெருட்டல் நேரக்கி
 இடிக்கின்ற வான்புகழும் தஸ்தகீரே !
 என்னத்தைச் சிறைப்படுத்த எவராலாகும்?
 அடிக்கின்ற புயலுக்கு வளையாநிற்கும்
 ஆலமரம் அடிசரிதல் திண்ணந்தானே.

அலையலையாய் மோதுகின்ற நெஞ்சத்துள்ளே
 அடிக்கின்ற புயல் வானை எட்டிப்பாயும்
 கலையென்ப துள்ளத்தே எரியும் தீபம்
 கையாலே அதையளைக்க முடியுமாமோ?
 மலைபோன்ற தவயோகி தஸ்தகீரே!
 மனிதனிலே கலையென்னும் சாகரத்தில்
 அலைமோதல் நின்றிடுமோ உலகு சூழ்ந்த
 ஆழியலை யோய்ந்திடுமோ இல்லைத்தானே.

வறுமைக்குக் காரணந்தான் வையகத்தில்
 இல்லையென்று வாதிப்பார் நோயை நீக்க
 அருமருந்தைத் தேடிமலை காடு நோக்கி
 அலைந்திடுவார் சாவதற்கு விரும்பமாட்டார்
 பொறுமைக்கோர் இருப்பிடமாம் தஸ்தகீரே!
 பூவுலகம் காமத்தால் இயங்குமாயின்
 தருமத்தை என் செய்வான் தலையெழுத்தைத்
 தட்டி விட யாராலே ஆகுந்தானே.

சந்தேகங் கொள்ளுவது தீமையென்று

சாற்றிடுவார் உண்மையினை மறைக்கச் செய்வார்
சிந்தனையைத் தட்டியதை மட்டமாக்கிச்
சிலையாகச் செய்துவிடின் மனிதனற்றுன்.

வந்தனைக்கு தீபமெனும் தஸ்தகீரே!

வளருகின்ற பிரபஞ்ச உண்மைகானார்
அந்தகராம் கண்ணிருந்து மகக்கண்ணற்ற
அந்தகராம் இருமடங் கந்தகராமே !

பொழுதெல்லாம் நூன் நூல் போதித்தாலும்

புல்லருக்கு நல்லறிவு புகுமோ சொல்லீர்,
அமுதமுது சொன்னலும் கயவர் நெஞ்சம்
அசையாது கல்லெனவே மரத்து நிற்கும்,

தொழுதகையே! மெஞ்னான தஸ்தகீரே!

தொல்லுலகில் அறிவற்றுர் செய்கையெல்லாம்.
கழுதைக்குத் தெரியுமோ கற்பூரத்தின்
கந்தமெனக் கூறுவதை மானுந்தானே.

உரிமைக்காய் மற்றவர்கள் போர்தொடுக்க

ஒளித்திருந்து புதினங்கள் பார்த்திருப்பார்;
அருமையதன் பெருமையினை அறிவாராமோ,
அதற்காக உயிர்விடவும் துணிவாராமோ,
தருமத்துக் கணிகலனும் தஸ்தகீரே!

தன்மானம் அற்றவர்கள் செய்கையெல்லாம்
எரிகின்ற வீட்டினிலே ஓடியோடி
எடுத்ததெலாம் ஸாபமென்ற போக்குத்தானே.

என்மானம் உன்மானம் என்பவெல்லாம்
 இல்லாம் லாகினிடும் இனைத்துநிற்கும்
 தன்மானம் இனம்விட்டுப் பறந்துவிட்டால்
 தயவுக்கு வால்பிடிக்க வேண்டுமெப்பா,
 மன்மானம் காத்தவொரு தஸ்தகீரே!
 மதிப்பிழந்த பிறபாடு தானஞ்செய்து
 நன்மானம் காத்தலுயிர் போனபின்பு
 நலமுரைக்குஞ் செய்கையையே ஒக்குந்தானே.

தத்துவத்துக் கொவ்வாத கொள்கையெல்லாம்
 தவிடுபொடி யாகின்ற இந்தக்காலம்
 புத்தியற்ற போதனையால் அறிவைவத்தூண்டப்
 புகுந்திடலோ தோல்விகை மேலதாகும்,
 அத்துவித ஞானியெங்கள் தஸ்தகீரே!
 ஆதவனைக் குடைகொண்டு மறைக்கும்மாந்தர்
 தத்தமையே மறைத்தவராம் பரந்தவிந்தத
 தரணியையும் மறைத்தனரோ இல்லைத்தானே.

தன்னைப்போல் அயலானை நேசிக்கின்ற
 தன்மையிலே மக்கள்மனம் திரும்பிவிட்டால்
 இன்னுமொரு சொர்க்கத்தை நாடியேனே
 ஏங்குவது வையகமே சொர்க்கமாகும்.
 நன்னயஞ்செய் வார்க்கருஞும் தஸ்தகீரே!
 நயநட்டம் பார்க்குமொரு நெஞ்சத்துள்ளே
 தன்னலமே யன்றியொரு பிறநலந்தான்
 தளிர்விட்டுப் பூத்திடுமோ இல்லைதானே.

மக்களோரு சமுதாயம் என்றகொள்கை
 மாநிலத்தில் நிலைநிற்க வேண்டுமாயின்
 மிக்க ஒரு சக்தியினை மக்களெல்லாம்
 மேல் நோக்க வேண்டுவது சரதமாகும்
 தக்கநிலை போதிக்கும் தஸ்தக்கிரே!
 தாரணியிற் காடுமலை சாதிதேசம்
 மிக்கதென ஆகிவிடின் மக்களெல்லாம்
 மிலேச்சரென மாறிடுவர் தடையென்னுமே.

வாராத சடைவைத்தோன் ஞானியாவான்
 வழுக்கையென மழித்தவனும் ஞானியாவான்
 நேரான தாடிவைத்தோன் ஞானியாவான்
 நீட்டாது சிரைத்தவனும் ஞானியாவான்
 பேராரும் குணக்குஞ்ரும் தஸ்தக்கிரே!
 பேருக்கு வெளி வேஷம் ஞானமென்றால்
 காராமை ஆடு சிங்கம் பூஜையாவும்
 கண்கண்ட ஞானர்களென் றறையலாமே.

அறுவினிலே தாகங்கொண்டோர் மேலும் மேலும்
 அடக்கமுடன் அறிவுதனைத் தேடிநிற்பார்
 வெறிதாகக் கலகலப்போர் குறைகுடம் போல்
 வீணசண்டை செய்திடுவார் அறிஞராக
 நெறிகூறும் தயாநிதியே! தஸ்தக்கிரே!
 நேரவழியிற் செல்லுபவர் அடக்கமெல்லாம்
 வெறிதான ஓலையென்றும் சலசலக்கும்
 பச்சோலைக்கில்லையொலி என்னல் போன்மே.

வானுளில் ஒருநாளும் அறிவுநூலை
 வாசித்தேயதியாத மக்கள் நம்முள்
 காணுத புதுமையல்லத் தவறியேதும்
 கலையென்று சொல்லினிட்டாற் சிற்றங்கொள்வார்
 மாணுத தவயோகி தஸ்தகீரே!
 மாநிலத்தில் இவர்தலைமை தாங்குவாரேல்
 சாணேற முழங்கநுக்கும் பான்மை தன்னில்
 சமூகத்தின் முன்னேற்றம் செல்லுந்தானே.

சத்துருவைத் துணைக்கொண்டு தம்மினத்தின்
 மித்திரைப் பழிவாங்கும் மக்களென்றும்
 பத்திரமாய் வாழ்வதென்ப தியலாதாகும்
 படுகுழியிற் தாம்வீழல் சரதமாகும்
 உத்தமராம் மறையோதும் தஸ்தகீரே!
 ஒத்துழைத்த சத்துருவே தருணங்கண்டால்
 கத்தியென மாறிடுவான் நாகமென்றும்
 கக்குவது நஞ்சன்றி வேறுண்டாமோ?

அதிகாரம் துய்த்தவர்கள் உயிர் போனாலும்
 அனுவளவு மதைஇழக்க விரும்பமாட்டார்
 சதிகாரர் தோன்றுமிடம் அதிகாரந்தான்
 தாரணியின் வரலாறே சதியின் கூற்றும்
 துதிபாடும் நவநீத தஸ்தகீரே!
 தொல்லுலகில் அதிகாரம் மதை கொண்டால்
 சதியற்ற குடிகளுக்குப் புலிகள் வாழும்
 காடுதான் நல்லதெனக் கூறுவாரே!

கூடெடுத்துக் கொடியேற்றிக் காட்சிபார்க்கும்
 கொள்கைமிகப் பரவுகின்ற இக்காலத்தில்
 ஏடெடுத்து ஞானத்தின் பாதைகாட்ட
 இயலாது தவிக்கின்றார் ஞானியெல்லாம்
 வீடெடுத்த குருஞான தஸ்தகீரே!
 வெளிவேஷம் மார்க்கமென மாறும்போது
 தேடுபெற்ற இறைபக்தி அருபமற்றுத்
 தெருக்கூத்து கண்குளிர்ச்சி யாகுந்தானே.

காலத்தை வென்றவனே ஞானியாவான்
 கட்டுண்டு கீடப்பவனே மடையனுவான்
 கோலத்துக் கெல்லீலிலை நானும் மாறும்
 கொள்கைகளு மப்படியே தோன்றுந்தேயும்
 ஞாலத்தின் மனிவிளக்காம் தஸ்தகீரே!
 நடைபோடும் கார்வானும் போகும்போகும்
 ஓலத்தைக் கேட்டவுடன் குக்கலெல்லாம்
 ஓயாமற் குரைத்துத்தா மோயும்ஓயும்!

ஊழல்கள் நிறைந்த ஒரு சமுதாயத்தில்
 ஒற்றுமைக் கிடமில்லை குற்றஞ்செய்வோர்
 தாழாத நிலையினிலே செய்வர்பாபம்
 தலைமீது சுமத்துவது நீதியாமோ?
 மீளாத நிலைதீர்த்த தஸ்தகீரே!
 மேதினியில் வறுமைஒரு பாபமானால்
 பாழான உலகத்தில் பழியோரிடம்
 பாபமோரிடம் என்பது நியாயந்தானே.

அறிவுக்குச் சூடர்விளக்காம் கஸ்ஸா லிமிமாம்
 அருளிய ஓர் கொள்கையினை உரைநிகழ்த்தக்
 குறைவின்றி விளாம்பரங்கள் செய்துவானம்
 குதித்தாலும் ஒருக்குருவி வராதுகாண்பீர்
 மறையோதும் தவஞான தஸ்தகீரே!
 மன்றங்கள் கந்துரி யாக்கிவிட்டாற்
 குறையேது புற்றீசற் கூட்டமேபோல்
 புலபுலெனக் கலகலென நிறைவார்தானே.

பாடுகின்றூர் நெஞ்சத்தில உணர்ச்சியில்லை.
 பசப்புகின்றூர் செய்கையிலே ஒன்றுமில்லை,
 தேடுகின்றூர் வார்த்தையிலே உண்மையில்லை.
 திரும்புகின்றூர் இலக்கினிலே திட்டமில்லை.
 நாடுகின்ற வர்க்கருஞும் தஸ்தகீரே!
 நடிகர்களாய் மாறுகின்ற இந்தக்காலம்
 விடுபெற நில்ளன்ற வார்த்தையெல்லாம்
 விளையாட்டாய் விட்டனவே காலந்தானே.

அசையாத குட்டையிலே நிற்கும் நீரில்
 அழுக்குகளும் கிருமிகளும் படிவதே போல்
 அசையாத சமூகத்தில் மூடக் கொள்கை
 அடர்ந்துமிராச் சோம்பலிலே உறங்க வைக்கும்
 இசை மேவும் ஞானியெங்கள் தஸ்தகீரே!
 இயங்காத சமூகத்தின் நிலைமை யெல்லாம்
 விசையற்ற பொம்மைகளின் கூட்டம் வித்தை
 வேண்டுபவர் ஆட்டுகின்ற ஆட்டந்தானே.

சிந்திக்கும் ஆற்றல்தனை மட்டந்தட்டிச்
 சிலையாகச் செய்துவிட்டால் மனிதரெல்லாம்
 வந்திப்பார் காடுமலை ஆவியெல்லாம்
 வையகத்தில் விலங்குகள்போல் வாழ்ந்து மாய்வார்,
 பந்திக்கும் இறைஞான தஸ்தகீரே!
 பயங்காட்டிப் போதிக்கும் ஞானமெல்லாம்
 அந்தகணின் கையிலொரு கோலை நீட்டி
 ஆள்கடிக்கும் நாயடிக்கச் சொன்னவாரும்.

சோதிடரின் தயவினிலே மக்கள் சென்றால்
 சுயமாகச் சிந்தித்தல் இல்லை யாகும்
 சூதுகளும் புரட்டுகளும் மாந்திரீகச்
 சூத்திரங்கள் பாமரர்கள் விளங்கமாட்டார்.
 தீதகன்ற பரஞானி தஸ்தகீரே !
 தில்லர்களும் மல்லர்களும் வாழுநாட்டில்
 போதகர்கள் பாடுபெருந் திண்டாட்டந்தான்
 பொல்லடியும் கல்லடியும் பரிசுதானே.

திரும்புகின்ற புக்கமெலாம் இறைவன் முகம்
 தெரிகின்ற தென்றவுரை ஒன்று போதும்
 பெரும்பாவும் சிறுபாவும் யாருஞ் செய்யார்
 பேரின்ப மென்று சொல்வார் வையவாழ்க்கை
 அருங்கானில் இடங் கொண்ட தஸ்தகீரே!
 அறிவற்ற மதகுருமார் போக்கினுலே
 துரும்பாக நின்ற சிறு பாபமெல்லாம்
 தூணுக மாறினவே காலந்தானே.

எல்லாரும் போவதுபோல் நாமேன் போவான்
 எதிர்த்துநிற்க வேண்டுமென என்னும் மக்கள்
 பொல்லாங்கு செய்வதொம் ஒன்றுமில்லைப்
 புதுமைக்கும் பழுமைக்கும் போராட்டங்கான்.
 நல்லாருக் கணியனைய தஸ்தகீரே!
 நானிலத்தி ஹூரோடொத் தோடாநிற்பர்
 செல்லாத காசாக ஆவரன்றிச்
 செல்லுமொரு காசெனவும் ஆவாராமே.

அச்சத்தைத் தருகின்ற பேய்க்கதைகள்
 அடுக்கடுக்காய்ச் சொல்லி இளம் நெஞ்சையெல்லாம்
 பச்சைகுத்தும் பான்மையிலே பதித்துவிட்டாற்
 பயமென்ப துடன்பிறந்த நோயாய்நிற்கும்.
 விச்சைதரும் கலைகண்ட தஸ்தகீரே!
 விளையாட்டாய்ச் செய்தஇவ் வடுக்கவெல்லாம்
 எச்சமின்றி விணையாரும் பருவம்வந்தால்
 இளமையிலே கல்விகிலை எழுத்தாமன்றே.

உலகத்தில் தான்வாழ உலகமொன்றை
 உண்டாக்கி யதில்வாழும் ஞானியெல்லாம்
 பலகற்ற பண்டிதர்கள் கோஷங்கேட்டுப்
 பதட்டமற் றிருந்திடுவார் தவத்தின்மிக்க
 கலைகற்ற ஞானகுரு தஸ்தகீரே!
 காயத்தைப் பூசிக்கும் அற்பமாந்தர்
 விலையற்ற பொருளுக்காய்க் காலமெல்லாம்
 விரயமாய் விட்டதனை உணர்வார்தானே.

தவத்தினிலே நின்று விளையாடுகின்ற
 தபோதனர்கள் யாவர்க்கும் குருவாய்நின்று
 துவக்கமுமோர் முடிபுமென் நெல்லையற்ற
 துய்ய ஒருநாய்னுடன் பேசலுற்றீர்.
 உவப்புடனே அவன்தனினை யுணர்த்தந்திரும்
 உலகமெலாம் புகழுமொரு “கௌதாய்” நின்றீர்
 பவர்க்கத்தில் விழாது காக்கும் நாதர்
 பாதுஷா வானகுரு முகியித்தீனே.

ஞானத்தின் குரியனே தஸ்தகீரே!
 நலிந்தவர்க்கு துணை செய்யும் தயாநிதியே!
 மோனத்தின் தவகுருவே! அழியாஇன்ப
 முத்திநிலை போதிக்கும் ஞானகோவே!
 ஈனர்க்கும் உதவிசெயப் பின்வாங்காத
 இரக்கமுள்ள குணக்குன்றே அமுதஞான
 பானத்தைப் பருகவழி செய்வீரந்தன்
 பாதுஷா வானகுரு முகியித்தீனே.

(முற்றும்)

